ולדידן מיסחם נמי לא סתים-דאקשתא כולי עלמא לא פליגי דאסיר, כי פליגי דאייתרא איכא דאמרי דאייתרא כולי עלמא לא פליגי דשרי, כי פליגי דאקשתא; כי הא דאמר רב אויא אמר רבי אמי מקמצין וכן אמר רבי ינאי משום זקן אחד מקמצין, אמר רב אויא: הוה קאימנא קמיה דרבי אמי קמצו והבו ליה ואכל, שמעיה דרבי חנינא הוה קאי קמיה דרבי חנינא א"ל קמוץ הב לי דאיכול חזייה דהוי קמחסם, אמר ליה בבלאה את גום שדי! תניא רשב"ג אומר בני מעיין שניקבו וליחה סותמתן כשרה מאי ליחה? אמר רב כהנא שירקא דמעייא דנפיק אגב דוחקא *גמירי חבריא דרבי אבא מרבי אבא ומנו רבי זירא ואמרי לה חבריא דרבי זירא מר' זירא ומנו רבי אבא *(אמר רבי אבא) בריה דרבי חייא בר אבא-דבי אמר (רבי חייא בר אבא אמר) רבי יוחנן הלכה כרשב"ג בטרפה והלכה כרבי שמעון באבל: הלכה כרשב"ג בטרפה הא דאמרן כרבי שמעון באבל מאי היא *דתנן *כל שלשה ימים הראשונים בא ממקום קרוב מונה עמהן, ממקום רחוק מונה לעצמו, מכאן ואילך אפילו בא ממקום קרוב מונה לעצמו רבי שמעון אומר אפילו ביום השביעי בא ממקום קרוב מונה עמהן אמר *מאן דהוא איזכי ואיסק ואגמרה לשמעתא מפומיה דמרה כי סליק אשכחיה לרבי אבא בריה דר' חייא בר אבא א"ל אמר מר הלכה כרשב"ג בטרפה? א"ל הא אין הלכה אמרי, כרבי שמעון באבל מאי? א"ל פלוגתא נינהו דאיתמר רב חסדא אמר הלכה וכן אמר רבי יוחנן הלכה ורב נחמן אמר אין הלכה, ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטרפה והלכה כרבי שמעון באבל, *דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל. אמר רב שימי בר חייא מקיפים בבני מעיים, הנהו בני מעיים דאתו לקמיה דרבא אקפינהו ולא אידמו, אתא רב משרשיא בריה א] ממשמש בהו ואידמו אמר ליה מנא לך הא? אמר ליה כמה ידי ממשמשו בהני מקמי דליתי לקמיה דמר, אמר ליה *חכים ברי בטרפות כרבי יוחנן. רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו מקיפים בריאה, אמר רבא לא אמרן אלא באותה ערוגה אבל מערוגה לערוגה לא והלכתא אפילו מערוגה לערוגה, מדקה לדקה, ומגסה לגסה, אבל לא מגסה לדקה ולא מדקה לגסה, אביי ורבא דאמרי תרוייהו מקיפין בקנה אמר רב פפא לא אמרן אלא באותה חוליא אבל מחוליא לחוליא לא; והלכתא אפילו מחוליא לחוליא, ומבר חוליא לבר חוליא אבל לא מחוליא לבר חוליא ולא מבר חוליא לחוליא. אמר זעירי חלחולת שניקבה כשרה הואיל וירכים מעמידות אותה, וכמה? אמר רבי אילעי אמר רבי יוחנן מקום הדבק ברובו שלא במקום הדבק במשהו, אמרוה רבנן קמיה דרבא משמיה דרב נחמן, *אמר: לאו מי אמינא לכו לא תתלו ביה

ולדידן אפילו מיסתס נמי לא סתים. בתמיה לדידן בני בבל נהי דלא אכלי ליה, להכי מיהא מחזקינן ליה בחלב טהור להיות סותם שמע מינה הא דפליגי ביה בני א"י ובני בבל קרי ליה רב נחמן 'בר חימלא' והיינו דאייתרא-חלב שבמקום היתר שהקיבה עשויה כקשת ומבחוץ קרי דאקשתא, ומבפנים לעוגל קרי דאייתרא-חבל, ובדאייתרא פליגי כדמפרש ואזיל: דאקשתא כולי עלמא לא פליגי. דבין לבני בבל ובין לבני מערבא אסור דאפילו רבי עקיבא דאמר לעיל (דף מט:) תותב קרוס וקלף אסור, דהאי נמי לתותב דמי שאינו מחובר אלא בחלמא הקשת שקורין פישט"א: כי פליגי דאייתרא. בני בבל סברי לה כר' ישמעאל דאמר כל קרוס וקלף-חלב טמא הוא והאי נמי קרוס וקלף הוא ובני מערבא כר' עקיבא דבעי תותב קרוס וקלף והאי לאו תותב הוא: איכא דאמרי. דאייתרא כולי עלמא [לא פליגי] דשרי דכר' עקיבא סברי להו: כי פליגי דאקשתא. מאן דאסר סבר תותב הוא ומאן דשרי סבר כיון דמחובר במקצת לאו תותב הוא, ולהאי לישנא בתרא לא מתוקמא מילתיה דרב נחמן, דליון דאקשתא, דפליגי ביה, אמר רב נחמן דסתים כ"ש דאייתרא דכולהו שרו ואם כן מאן לא סתים, ודרב נחמן אלישנא קמא, והכי מסתברא כלישנא קמא כדאמרינן במקום שנהגו (פסחים דף נא.) כי אתא רבה בר בר חנה אכל דאייתרא על גביה רב אויא וכסייה מן קמיה משום דבני בבל אסרי לה, ולדידן תרווייהו אסירי דבתר בני בבל גררינן דאנן בני גולה אנן וכלישנא קמא ולחומרא דכל היכא דאיכא תרי לישני בגמרא אי מידי דאורייתא הוא זיל לחומרא ובדרבנן זיל בתר בתרא: כי הא. אלישנא קמא קאי: רבי אמי. מערבאה הוא ואמר מקמצין טעלין ממנו מעט מעט למעלה מההיא דאייתרא מפני שחלב הקרב שוכב עליו ואוכלין השאר: מחסם. לשון (דברים כה) "לא תחסום" מגמגם: בבלאה את. שנהגו בו איסור: גום. חתוך עד עיקרו כלו והשלך. גום כמו גוממו עם השופי לקמן (דף נב:): ליחה. מבפנים היא: שירקא דמעייא. גליד"א ודבוקה בהן מבפנים ומוליאין אותה מהם בדוחק: גמירי חבריא דרבי אבא מרבי אבא. הא שמעתא לקמן דרבי אבא בריה דרבי חייא ולאו היינו רבי אבא קמא: כל שלשה ימים הראשונים. של אבלות: בא ממקום קרוב. אם לא היה אחד מן האבלים בבית והיה במקום קרוב בתוך מהלך יום אחד וראוי הוא לדעת בו ביום אע"פ שלא ידע אל אבלות עליו ובא בתוך שלשה ימים ומונה אבלותו מיום ראשון: אמר מאן דהוא. אחד מן התלמידים ולא היו זוכרין אלו שסידרו הגמרא מי הוה: איזכי ואיסק. לארעא דישראל לאתריה דרבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא: ואגמרה. לשמעתא ב] דרבי חייא בר אבא ואגמרה משמיה ג] אי אמר הלכה כר' שמעון או לא: ואין הלכה כרבן שמעון [ב"ג]. הש"ס קא פסיק לה: מקיפין בבני מעיים. אם נמצאו נקובים ואין אנו יודעין אם קודם שחיטה ואם לאחר שחיטה, טקבין נקב אחר בצידו ורואין אם מראיהן שוין כשרה דבידוע שלאחר שחיטה היה: ממשמש בהו. ממשמש בהן בנקבים האחרים והפכו למראה אחד: ואדמו. ואכשרה: מנא לך הא. שידעת לעשות חכמה זו: א"ל. מעלמי הביעותי דאמינא כמה ידי ממשמשות בנקבין קמאי מקמי דליתי קמיה דמר: כר' יוחנן. בכל מילי. לישנא אחרינא דרבי יוחנן חכים בטרפות דאמרינן לקמן סדר ליה שמואל תריסר גמלי ספיקי דטריפתא בפרק גיד הנשה (לקמן דף צה:): מקיפין בריאה. היכא דליכא למיתלי בטבחא: ערוגה. דופן הריאה ימיני או שמאלי: מדקה לדקה. אפילו בהמה אחרת דוגמתה לישנא אחרינא מגסה לגסה מאומה לאומה ומדקה מאונה לאונה וזאת נראית לי שאין מקילין כל כך: מקיפין בקנה. אם נמצאת פסוקה (*לאחר זמן) או קדורה כאיסר: באותה חוליא. לענין קדורה כאיסר נקט לה. "חוליא"-שלש טבעות דטבעת אחת אין שיעור כאיסר וקודרין עוד אחרת באותה חוליא עצמה ומקיפין: בר חוליא. הוא קליפות הקנה מן הלדדין ומתחתיה שרטוטות הבשר מחברת ראשי הטבעות ואף החוט הולך ודק מעוביו מאמצעיתו ולצדדין לכאן ולכאן על פני כל הקנה: מחוליא לבר חוליא. ממקום עוביה של זו למקום קליפתה של זו: חלחולת. היא כרכשא טבחייא: מעמידות. סותמות אותה שהרי אדוקה בהן: מקום הדבק. שהיא דבוקה בירכים: ברובו. אפילו נקדר וניטל דופנה עליון או תחתון ו]רובו כשרה שאין דרך הריעי היוצא דרך הנקב לחזור לאחוריו וליפול לתוך חלל הגוף מפני ד] שמקום דחוק הוא: הסדרה מלמעלה ועצמות האליה שקורין הנקא"ש ה] ומכאן ולמטה הן מחוברין בחכחוס: בוקי

כי פליגי דאייתרא. ההיא דפסחים פרק מקום שנהגו (דף נא.) כי סליק רבה בר בר חנה אכל דאייתרא מיתוקם כי האי לישנא: דאייתרא כולי עלמא לא פליגי דשרי. ולהאי לישנא מפרש מילתא דרב נחמן בניחותא איהו מיכל קא אכלי ליה. השתא לדידן דלא אכלינן אפי' סותם הוא ולא כפירוש הקונטרס דפירש דלהאי לישנא בתרא לא מתוקמא מילתיה דרב נחמן: אפילו ביום שביעי בא ממקום קרוב מונה עמהם. לכאורה היה נראה דיום שביעי לאו דוקא אלא בלילה של שביעי דאכתי לא פסק אבלות מינייהו דאי ביום השביעי הא מקצת היום ככולו ואין צריך לומר מונה עמהם ומיהו אפילו ביום שביעי ממש איירי דבמועד קטן (דף כב.) מוקי לה כשעדיין המנחמים אצלו דאכתי קאי באבלותיה עד שילכו להם: מדקה לדקה ומגסה לגסה. פירש רבינו חננאל ו] מסתמא מבהמה דקה לבהמה דקה להקל דאי באונא ואומא הוה ליה למימר קטנה וגדולה כדאמר רבי יהודה גבי כרם: ואיזהו

קכז א ב מיי' פ"ז מהל' מאכלות אסורות הל' ו ועי' בכ"מ סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סי' סד סעיף יד:

קכח ג מיי' פ"ו מהל' שחיטה הל"ד סמג שם טוש"ע יו"ד סימן מו סעיף א:

קכט ד מיי' פ"ז מהל' אבל הל"ד סמג עשין כ טוש"ע יו"ד סי' שעה סעיף ח:

קל ה ו מיי' פ"ו מהל' שחיטה הל"ד טוש"ע יו"ד סי' נ סעיף א:

קלא ז ח מיי' פ"ז מהל' שחיטה הל"ב יג סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סימן לו סעיף ה:

קלב ט י מיי' פ"ג מהל' שחיטה הלכה כב טוש"ע יו"ד סי' לד סעיף ט:

קלג כ מיי' פ"ו מהל' שחיטה הל"ז סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סי' מו סעיף ה:

[תוספתא פ"ג מ"ק כב.]

[מ"ק שם ע"ש]

[בנמ"ק ליתא]

[שם ליתא]

[נ"ל דתניא]

[illegible]

מ"ק כב:

[ביצה מ. מ"ק כב. מס' מח.]

[ע"ק שם ושם נכמן]

[לעיל כה:]

חומר חצי נוזל דביק

[כ"ב ז. קמה: ע"ז לו:]

[תיבות לאחר זמן מצאו בכבה קמא ולרש"י פעל כרי"ף ליתא]

ז"ל עד רובו רש"ל

קיבה

נושא

ב' פסקים שנאמרו בשם ר' יוחנן

1- הלכה כרשב"ג בטריפה (ליחה סותמת)

2- הלכה כרש באבל (בא ממקום קרוב אפילו ביום ז' נוהג עמהן)

◆

שיטה מקובצת

א] אתא רב משרשיא בריה משמש בהו ואידמו: ב] ואגמרה לשמעתא מפומיה: ג] אי אמר הלכה כר"ש אי לא. ונ"ב נ"א בס"י אי אמר הלכה כר"ש או א) לא או כרבן שמעון: ד] מפני שבמקום דחוק הוא: ה] שקורין הנק: מכאן ומכאן ומלמטה הן מחוברין: ו] פי' רבינו חננאל מבהמה דקה:

א) נראה דצ"ל אי דאמר דאין הלכה כרבן שמעון

נושא

△

"מקיפין" נקב באברים שונים בודקים אם נוצר לפני או אחרי שחיטה ע"י צמ"ת נקב (צבעו) ומשווים אם דומים

נושא

חלחולת שניקבה

◆

רבינו גרשום

נילוי אוסר בדבש משום גילוי: ולא ידענא הי מינייהו כלומר ולא ידענא הי סתים הי לא סתים אי חימצא אי בר חימצא: אינהו מיכל אכלי. כלומר בארץ ישראל: דאקשתא כולי עלמא לא פליגי דאסיר. כלומר חלב שעל גבי הקיבה יש בו שעשוי כקשת ויש עליו חלב שעשוי כיתר כחיצים פשוט: כי פליגי דאיתר' כלומר דבבל וארץ ישראל זוהו חימצא דבבל לא סתים כדרב הונא בר חיננא ורב הונא בריה דרב נחמן דאמרי הימצא לא סתים: א) (יפה כח הבן מכח האב לענין שבועה שכי שחייב לחברו מנה ושטר בידו של מלוה אין צריך שבועה ובלא שבועה פורע חובו ואם מת לוה אין יכול לפרוע חובו מן היתום אלא בשבועה שהבא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה): כי פליגי דאקשתא כמו קשת. טעם אחר כמו גידל בלשון לעז וזהו חימוצא: מקמצין. כלומר נוטל מעליו קצת וקולפו והשאר מותר: קא מהסים. כלומר לא היה עושה ברצון: גום שרי כלומר חתוך כולו ושרי. שירקא דמעינא דנפיק בדוחקא לחה כמו ריר שרבוצה כך בבני מעיים שנורדין בסכין. ואמרי לה חבריה דר' זירא מדר' זירא וכנו ר' אבא דא"ר אבא בריה דר' חייא בר אבא כו' כלומר תרי ר' אבא הם ר' אבא סתם אמר משמיה דר' אבא בריה דר' חייא[בר אבא]: שלשה ימים הראשונים כלומר דג' ימים הראשונים זו עיקר של אבלות והיכא דבא ממקום קרוב מונה עמהן דכיון דהוה במקום קרוב הוה גם הוא בצער: כי סליק אשכחיה. כלומר אמרן על גמירי חבריה דר' אבא כר' אבא ומנו ר' זירא דהלכה כר' שמעון בטרפות ובאבל כי סליק ר' זירא אשכחיה: מקיפין בבני מעיין. כלומר בני מעיים שניקבו ומספקא לן אי מקודם שחיטה או לאחר שחיטה נוקבין נקב אחר בצידו ורואין אי מדמו הנקבין ודאי לאחר שחיטה אי לאו מדמו ודאי קודם שחיטה. מקיפין בריאה כלומר הריאה שניקבה ומספקא לן אי קודם שחיטה אי לאחר שחיטה נוקבין בצידה ורואין אם דומין באותה ערוגה אם באומא נוקבין באומא ואם באונא נוקבין באונא. ומדקה לדקה כלומר אם נקב באונא ינקב באונא אחרת אבל לא מאומא לאונא ולא מאונא לאומא: אבל לא מחוליא לבר חוליא אם ניקב בטבעת גדולה. אין נוקבין בטבעת קטנה: חלחולת שניקבה. כרכשתא מקום הדבק בין ירכים שלא במקום הדבק במשהו שאין שום דבר לסתום אבל מקום הדבק ירכים סותמין אותו: בוקי

א) זה שייך לדף שלפני זה: